

El carnisser inepte – Marc Aguilar

El carnisser inepte, de Marc Aguilar (Tossa de Mar, 1969), parteix d'un món que no és gaire freqüent en la literatura catalana: la sordidesa industrial, la sensació d'angoixa i de calma tensa permanent, la fredor minuciosa del relat, l'absurd versemblant i, per damunt de tot, uns dots narratives innegables i un llenguatge propi i creïble. Fins al punt que de tant en tant s'ha de recórrer a la portada per comprovar que no estem llegint l'obra d'un autor centreeuropeu, i no només perquè l'acció transcorre a l'Alemanya tot just unificada.

La narració la protagonitza un *Ossie* que topa amb la realitat (i la irrealitat) d'un Occident decepcionant: blocs en construcció perpètua, immaculades sales d'especejament de carn, ostrogots amb prou feines posats al dia, refugiats il·legals que carreguen els morts pendents... Alemanya s'obstina a continuar sent la metàfora d'Europa, d'una Europa no sempre dolça i posada, i és temptador situar-hi el marc d'una narració. El mèrit d'*El carnisser inepte* és col·locar en aquest paisatge sòrdid uns personatges que s'hi mouen amb desimboltura i que a més actuen com a peces d'un mecanisme de rellogeria que es posa en marxa en el moment precís i amb una economia de mitjans perfectament adequada a la novel·la curta. Els canvis d'escenari, el llarg flash-back, algunes accions dels personatges que en una primera lectura poden passar per alt, tots els elements tenen una funció que es va perfilant en l'últim terç del llibre, quan cadascun dels personatges resulta ser diferent del que semblava: el fort és el dèbil, el que suplicava té el poder i el presumpte venjador es revela com un carnisser inepte. Res de caramboles ni d'innocència narrativa, doncs, sinó coses per dir i capacitat per dir-les. Quan la primera obra publicada està ben travada vol dir que no és l'opera prima, i hem d'agrair a l'autor que ens hagi estalviat les provatures prèvies.